त्वया नाथेन गोविन्द ध्रुव एव जयो मम । प्रसन्नो यस्य मे ऽद्य त्वं लोके भूतभविष्यकृत् ।
त्वत्सहायो ह्यहं कृष्ण त्रीँल्लोकान् वै समागतान् । प्रापयेयं परं लोकं किमु कर्णं महाहवे ।
पश्यामि द्रवतीं सेनां पाञ्चालानां जनार्द्दन । पश्यामि कर्णं समरे विचरन्तमभीतवत् । १०५५
भार्गवास्त्रञ्च पश्यामि ज्वलन्तं कृष्ण सर्व्वशः । सृष्टं कर्णेन वार्ष्णेय शक्रेणेव यथाऽशनिं ।
अयं खलु स सङ्ग्रामो यत्र कर्णं मया हतं । कथयिष्यन्ति भूतानि यावद्भूमिर्धरिष्यति ।
अद्य कृष्ण विकर्णा मे कर्णं नेष्यन्ति मृत्यवे । गाण्डीवमुक्ताः क्षिण्वन्तो मम हस्तप्रचोदिताः ।
अद्य राजा धृतराष्ट्रः स्वां बुद्धिमवमंस्यते । दुर्य्योधनमराज्यार्हं यया राज्येऽभ्यषिञ्चयत् ।
अद्य राज्यात् सुखाच्चैव श्रियो राष्ट्रात्तथा पुरात् । पुत्रेभ्यश्च महाबाहो धृतराष्ट्रो विमोक्ष्यति । १०६०
अद्य दुर्य्योधनो राज्याज्जीविताच्च निराशकः । भविष्यति हते कर्णे कृष्ण सत्यं ब्रवीमि ते ।
अद्य दृष्ट्वा मया कर्णं शरैर्व्विशकलीकृतं । स्मरतां तव वाक्यानि शर्मं प्रति जनेश्वरः ।
अद्यासौ सौबलः कृष्ण ग्लहान् जानातु वै शरान् । दुरोदरञ्च गाण्डीवं मण्डलञ्च रथं मम ।
अद्य कुन्तीसुतस्याहं दृढं राज्ञः प्रजागरं । व्यपनेष्यामि गोविन्द हत्वा कर्णं शितैः शरैः ।
अद्य कुन्तीसुतो राजा हते सूतसुते मया । सुप्रहृष्टमनाः प्रीतश्चिरं सुखमवाप्स्यति । १०६५
अद्य चाहमनाधृष्यं केशवाप्रतिमं शरं । उत्सृक्ष्यामीह यः कर्णं जीविताद्भ्रंशयिष्यति ।
यस्य चैतद्व्रतं मह्यं वधे किल दुरात्मनः । पादौ न धावये तावद्यावद्धन्यां न फाल्गुनं ।
मृषा कृत्वा व्रतं तस्य पापस्य मधुसूदन । पातयिष्ये रथात् कार्यं शरैः सन्नतपर्व्वभिः ।
योऽसौ रणे नरं नान्यं पृथिव्यामनुमन्यते । तस्याद्य सूतपुत्रस्य भूमिः पास्यति शोणितं ।
अपतिर्द्धर्मि कृष्णेति सूतपुत्रो यदब्रवीत् । धृतराष्ट्रमते कर्णः श्लाघमानः स्वकान् गुणान् । १०७०
अनृतं तत्करिष्यन्ति मामका निशिताः शराः । आशीविषा इव क्रुद्धास्तस्य पास्यन्ति शोणितं ।
मया हस्तवता मुक्ता नाराचा वैद्युतत्विषः । गाण्डीवसृष्टा दास्यन्ति कर्णस्य परमां गतिं ।
अद्य तप्स्यति राधेयः पाञ्चालीं यत्तदाऽब्रवीत् । सभामध्ये वचः क्रूरं कुत्सयन् पाण्डवान् प्रति ।
ये वै षण्डतिलास्तत्र भवितारोऽद्य ते तिलाः । हते वैकर्त्तने कर्णे सूतपुत्रे दुरात्मनि ।
अहं वः पाण्डुपुत्रेभ्यस्त्रास्यामीति यदब्रवीत् । धृतराष्ट्रसुतान् कर्णः श्लाघमानोऽत्मनो गुणान् । १०७५
अनृतं तत् करिष्यन्ति मामका निशिताः शराः । हन्ताऽहं पाण्डवान् सर्व्वान् सपुत्रानिति योऽब्रवीत् ।
तमद्य कर्णं हन्ताऽस्मि मिषतां सर्व्वधन्विनां । यस्य वीर्य्यं समाश्रित्य धार्त्तराष्ट्रो महामनाः ।
अवामन्यत दुर्बुद्धिर्नित्यमस्मान् दुरात्मवान् । अद्य कर्णे हते कृष्ण धार्त्तराष्ट्राः सराजकाः ।
विद्रवन्तु दिशो भीताः सिंहत्रस्ताः मृगा इव । अद्य दुर्य्योधनो राजा आत्मानञ्चानुशोचतां ।
हते कर्णे मया संख्ये सपुत्रे ससुहृज्जने । अद्य कर्णं हतं दृष्ट्वा धार्त्तराष्ट्रोऽत्यमर्षणः । १०८०
जानातु मां रणे कृष्ण प्रवरं सर्व्वधन्विनां । सपुत्रपौत्रं सामात्यं सभृत्यञ्च निराश्रयं ।
अद्य राज्ये करिष्यामि धृतराष्ट्रं जनेश्वरं । अद्य कर्णस्य चक्राङ्गाः क्रव्यादाश्च पृथग्विधाः ।